

Dr. Barsi Ernő református lelkész, néprajzkutató, főiskolai tanár, zenepedagógus 1920-2013.

Dr. Cseh Sándor oktatási rektorhelyettes temetésén elhangzott búcsúbeszéde itt olvasható:

Győr, Szabadi úti Köztemető, 2013. augusztus 16.

Mélyen tisztelt Gyászoló Család! Rokonok, Ismerősök, Kollégák, dr. Barsi Ernő tanár urat, a református lelkészt, a néprajztudóst, a mindenki tanítóját tisztelők, Kedves Oktatótársak, Tanítványok! Kedves Egybegyűlteket!

Mint ahogy a győri Városházán úgy a győri Liszt Ferenc utcai tanítóképzőn is leng a fekete zászló, és az odatartozók könnyes szemmel tekintenek rá. Tudják, hogy szeretett tanárunk szeptemberben az élete során az 54. tanévkezdésre nem nyitja meg az épület ajtaját, ugyanis 2013. augusztus 8-án szegényebb lett a Föld és gazdagabb lett az ég!

Nagy úr és fájdalom támadt a család, a sok-sok tanítvány, sok-sok közösség, a tisztelők, a barátok szívében, többek között nagy úr támadt a tanítóképző, annak jogutódja a Nyugat-magyarországi Egyetem, az Apáczai Csere János Kar közösségében, akiknek nevében fogalmazom meg búcsúzó szavaimat. Talán a fájdalmat enyhíti az a tudat, hogy gazdagodott az égiek tábora, biztosan vagyunk abban, hogy ott az égben oly sokan szeretettel várták a szeretett szülei, a szeretett hitvese, köztük a képzősök tábora. Nekünk, földieknek pedig most is látnunk kell, hogy milyen nagy isteni ajándék az, hogy Tanár urat 93 év után hívták haza, hogy a 93 év minden földi percében teljesítette azt a küldetést, amely csak a kiválasztottaknak adatik meg. A búcsúzó szavakat természetes, hogy a szomorúság hatja át, ám én mégis azt gondolom, a szomorúság nem hatalmasodhat el rajtunk, mert Barsi Ernő tanár úr élete nem múlt el, csupán befejeződött. Bár halálával valami kétségtelenül elveszett, mégis a veszteségnél nekünk több maradt hátra, hiszen ezer meg ezer képben, gondolatban és mosolyban őrizzük őt magunkban. E tárház különösen gazdag azoknak, akik vele dolgozhattak, a tanártársaknak, munkatársaknak és azoknak, akik tőle tanulhatták meg a zene, a zenetörténet, a néprajz alapjait, tételeit, akikhez szóltak biztató kedves szavai. Számunkra, számukra most tudatosul, hogy Tanár úr mindenséggé vált.

Megállapíthatjuk, hogy e napokban nincs adottságunk reálisan felmérni, hogy általa mily sokat kaptunk, így talán állíthatjuk, hogy legszomorúbb a legféltettebb kincse a hegedű, amely tanár úr minden mozzanatának velejárója, tárgyasult társa, amely most általa örökre

elhallgatott, amely nélkül nem volt előadás, nem volt tanóra, amely nélkül nem volt szülőföldi, sályi utazás.

Egy felsőoktatási intézmény emlékezete mindenekelőtt a tudósról a teljesítményről kellene, hogy szóljon, de most az első szavak elhangzásánál kivételt kell tennünk, mert olyan a tudomány iránt elkötelezett egyéniség előtt tisztelgünk, akinek hatalmas súlyú és jelentőségű tudományos munkáját felülírja a tudós ember személyisége. A Barsi Tanár Úrnak a szülői ház tanítása, sugallata adott egy olyan szemléletet, amely így foglalható össze, hogy a földön csak azt szabad tenni, ahhoz szabad nyúlni, amelyből a cselekvő ember szeretete tör elő, a cselekvő szeretete sugárzik. Így a valamennyiünk Ernő bácsija nemcsak hirdette, hanem teljességgel megvalósította Szent Pál tanítását mesterfokon úgy, hogy az áthatotta lenyűgöző lexikális tudását, amelyet mindenkor arra a szintre transzponált, amely a befogadónak a legoptimálisabb volt. A Tanár úr minden mozzanatában a szakmaiság legnagyobb igényével jelen volt, benne rejlett elődeink bölcsessége, tapasztalata. A szakterületeinek tudástárát úgy interpretálta, hogy sugárzott a szeretet, a derű, a problémák felülről történő szemlélete, az igazságba vetett meggyőződés, a bátorság, az örömhír tudatában levő keresztyén ember magabiztos nyugalma, a tanár szellemi függetlensége. Tanár úr az élete utolsó mozzanatában sem ismerte a közepszerűséget, csak az igényesség legmagasabb fokát. Ez mind a teljességre törekvés nélkül több mint általában a tudóstól, a professzortól elvárt, a nagykönyvben rögzített, az általában megtapasztalt minőség.

Kedves Egybegyűlteim!

A földre született emberek közül csak néhányat ruház fel a Teremtő egyidejűleg az előbb sorolt talentumokkal, ezért érezzük, hogy Barsi Ernő tanár úr nem tud elmenni, mert szelleme, ereje jelen van.

Az élete útján mindenért meg kellett küzdenie, de minden nehézségen úrrá tudott lenni, mert ami vele történt azt a Teremtő szándékának tulajdonította, így vallotta, hogy mindenben ott lakozik a jó, amelyre Ő mindig rátalált, és amiből Ő mindig erőt merített. A megtalált jót őszinte szívvel megbecsülte, ereklyeként kezelte. Így azt is, hogy a Barsi család első gyermekeként 93 évvel ezelőtt tanító szüleitől a munka és az igaz szó, a múlt örökségének megbecsülését, a szülőföldjétől a falvakban élők, azaz az övéinek értékességét kapta. A pataki református gimnázium, a teológiai, a zeneakadémiai tanulmányok során az általa legnagyobb kincsek közé sorolta, hogy többek között Szabó Ernő, Újszászy Kálmán, Waldbauer Imre, Kodály Zoltán tanítványa lehetett.

Barsi Tanár úr élete – a győriek nagy szerencséjére – itt a városban teljesedett ki, hisz a sors 1947-ben Győrbe hozta.

1959-től a győri Felsőfokú Tanítóképző Intézetben végezte oktató tevékenységét. Kiemelt iskolateremtő szerepe volt a tanítóképző felsőfokúvá válásának folyamatában, nagyban hozzájárult, hogy ma az intézmény a magyar felsőoktatás egyik elismert részévé vált.

A leendő tanítóknak éneket, ének- tantárgypedagógiát tanított, néprajz speciálkollégiumot alapított. Etnográfusi, pedagógusi munkájának eredményeként az ország közel 100 iskolájában indult meg a néprajz tanítása. Tanár Úr tanítványai az Ő kivételes többletét magukba zárhatták, így már láthatjuk, hogy ők szárnyalnak, az élet minden területén megállják helyüket, vannak akik az egyetemi katedráig jutottak.

Tanár Úr a sokrétű tevékenysége mellett gyermekeiért, családjáért mindent megtevő családapa, gyülekezetének lelkipásztora. Így számunkra felfoghatatlan, hogy tehetett eleget több mint 5000 előadásnak, közel 50 könyv kiadásának, több mint 400 tanulmány megjelentetésének, a doktori fokozat megszerzésének. Annak a kutató munkának, amelyet a falvakban az övéi között végzett, amelynek köszönhető, hogy Bükkaljától, Szigetközön, Rábaközön át az Őrvidékig a nép felhalmozott kincseit az utolsó pillanatban megmentette papírra vetette, halhatatlanná tette, az utókornak adományozta.

Mindezekkel nemzetközi hírnévre tett szert, amely során Oroszországtól Kanadáig ismerték munkásságát. Ezáltal lett tudós tanára, kiemelt oktatója a Nyugat-magyarországi Egyetemenek, az Apáczai Karnak, ezért lett a díszpolgári címek sorában a Nyugat-magyarországi Egyetem díszpolgára.

A tanítóképzőben 1982-ig nyugdíjazásáig tanított. 2012 szeptemberében a katedrán az 53. tanévet kezdte meg. Örömről elmaradhatatlan részvevője volt a tanévnyitó és a diplomaátadó ünnepségeknek, a kari rendezvényeknek, óraadóként végzett érdekesítő óráiért a ma fiatalsága lelkesedett.

Kedves Ernő bácsit tisztelő egybegyűltek!

Kérem, gondoljuk csak át, hogy a sokáig sorolható pozitív erények eléréséhez milyen hatalmas erőfeszítés, energia, lemondás kellett, mekkora áldozatot kívánt az, hogy a földi életét kivételesnek tűnő dicsőséggel, eredményekkel tudta lezárni. Mindezeknek a koronája, hogy szeretett párjával, támogatójával a számunkra is oly közelálló kedves Ida nénivel gyermekeiknek, Hajnalnak és Ernőnek, 3 unokájának, 6 dédunokájának egy olyan többletet adott át, amelyet nincs olyan iskola, intézmény, közösség, amely ezt fel tudná vállalni, meg tudná közelíteni.

Kedves Tanár Úr! Kedves Ernő bácsi!

Hang voltál az Isten énekében, köszönjük Istennek, Neked, hogy hallhattunk. Tanítottál Mindnyájunkat a szeretetre, miután a mennyből tekintesz ránk, láthatod a szeretet tart meg millió meg millió lélekben. Istennek köszönjük, hogy a miénk voltál! Kedves Ernő bácsi, Te aki mindenkor igaz maradtál Máraival mondhatod, megnyugtatóan számunkra: "Megéltem a legtöbbet és a legnagyobbat, az emberi sorsot. Más és jobb nem is történhetett velem."

Mi most több százan eljöttünk Isten hozzád mondani Neked. Érezzük, hogy e sírhalmomból a mai naptól a szeretet árad, e sírhalom előtt mindenkor szeretettel mondjuk,

Köszönjük Tanár Úr, köszönjük Ernő bácsi!

E köszönetünkkel ISTEN ÁLDJON! ISTEN VELED! Nyugodj békében!